

Інформаційні джерела:

1. Антощенко В.В. Сучасний стан молочного скотарства в Україні. Український журнал прикладної економіки. 2020. Том 5. №2. С. 25–32.

2. Офіційний веб-сайт Державна служба статистики України URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

3. Онегіна В.М., Антощенко В.В. Спільна аграрна політика та конкурентоспроможність сільського господарства ЄС. «Європейські уроки аграрної політики для України»: кол. монографія. ЖНАУ, 2019. С.152-163.

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ В ГАЛУЗИ УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ

Шигимага С.Д., гр. ЕП20-26 пр.

Науковий керівник – д-р екон. наук, доц. **М.А. Крутько**

Державний біотехнологічний університет

На сьогодні великого значення набуває розвиток України та її міжнародна інтеграція до світового співтовариства. Значну роль в побудові міцної системи забезпечення таких інтеграційних перетворень відіграє державотворча складова та ефективний механізм управління та адміністрування на рівні країни. Значним аспектом створення ефективного механізму є напрацювання нормативно-правових, політико-соціальних, економічних, управлінсько-адміністративних та інших чинників, які здатні формувати сприятливий мікроклімат для України в умовах міжнародних інтеграційних та глобалізаційних процесів.

Підтримуємо думку Страшко Л.В., яка зазначає, що «Головна мета будь-якого управління у публічній чи у приватній сфері – з мінімальними витратами ресурсів, часу і зусиль досягнути максимальної ефективності, дієвості і результативності. Основне ж завдання, яке стоїть перед публічним управлінцем, відмінне від завдання, яке виконує бізнес-управлінець. Якщо бізнесовий управлінець своєю діяльністю прямо впливає на отримання прибутку певної підприємницької одиниці, то публічний управлінець – на якість життя громадян певної адміністративно-територіальної одиниці чи держави в цілому. Публічний управлінець намагається найбільш раціонально використати наявну інфраструктуру для надання публічних благ та задоволення суспільного інтересу» [1, с.176]. Варто відзначити, що ефективність виходить на перший план таких процесів як управління та адміністрування в умовах інтеграції та глобалізації, через призму

економії та гармонізації витрат ефективності і відповідності напрямів освоєння коштів держави.

У всіх сферах суспільного життя основоположного значення набуває розвиток системи управління та адміністрування. Для стабілізації та гармонізації інтеграційних і глобалізаційних процесів, під впливом яких знаходиться Україна в сучасних умовах, необхідна здорова система апаратного забезпечення таких процесів, що може гарантувати притоку іноземних інвестицій та розширення мережі інноваційних потенціалів для країни. Світова співпраця та злагодженість дій в частині синхронізації економіко-правових та політико-соціальних аспектів дасть можливість сформувати потужну платформу по забезпеченню успішного функціонування всіх сфер та галузей національної економіки.

Налагодження системи інноваційного забезпечення в країні можливе за рахунок реалізації інтеграційних процесів та розвитку, що дасть змогу для стимуляції нарощення техніко-технологічного забезпечення, посилення інвестиційних потоків в країну [2, с. 40].

Інтеграція економічна та направлена на європейську співпрацю повинна характеризувати собою об'єктивний процес, який би зумовлював розвиток продуктивних сил. Вона є одним з напрямів збільшення розмірів підприємств, розширення їх зв'язків з галузями та підприємствами, що завершують технологічні процеси у виробництві кінцевої продукції. Вона поєднує у собі економічні явища та процеси, що полягають у взаємодії, зближенні, узгодженні діяльності різних підприємницьких структур, спрямованих на підвищення економічної ефективності їх господарювання. Основною проблемою у формуванні та функціонуванні інтеграційних структур, на даному етапі розвитку, є відсутність відповідної нормативно-правової бази та законодавчого визначення їх організаційно-правових форм, що ускладнює здійснення процесів управління на різних інтеграційних рівнях та спричиняє певні труднощі у виконанні фінансово-розрахункових операцій [3, с. 90].

Таким чином подальша демократизація суспільства, публічне адміністрування і управління базується та передбачає генерацію адаптивних механізмів ідентифікації, аналізу й задоволення суспільних потреб та інтересів, які формуються викликами сучасних реалій та перспективами подальшого розвитку України в галузі управління та адміністрування в умовах міжнародних інтеграційних та глобалізаційних процесів.

Інформаційні джерела:

1. Страшко Л.В. Механізми публічного управління у сфері зайнятості населення. Наукові перспективи. № 4 (10). 2020. С. 172–180.

2. Красноруцький О.О., Крутько М.А. Сільськогосподарська обслуговуюча та фінансово-кредитна кооперація: механізми та інструментарій розвитку. Монографія. Х.: «Смугаста типографія». 2014. 263 с.

3. Крутько М.А. Теоретичні засади розвитку інтеграційних процесів у вітчизняному агропромисловому комплексі. Актуальні проблеми сучасної науки: матер. Всеукр. наук.-практ. конф. Полтава: ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая», 2015. С. 88–90.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ РИНКУ ПРАЦІ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Яцина Є.Ю., здоб. третього (освітньо-наукового) рівня освіти
Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **В.В. Ярова**
Державний біотехнологічний університет

Директор інституту демографії та соціальних досліджень імені М.В. Птухи НАН України Е.М. Лібанова вказує на те, що «двадцять перше сторіччя – це буде сторіччя конкуренції не за нафту, не за газ, не за питну воду ..., а тотальної конкуренції за робочу силу» [1, с. 41].

Розвиток ринку праці Харківської області відбувається на фоні стрімкого процесу старіння і депопуляції населення. У 2020 р. загальний коефіцієнт народжуваності становить 6,3‰, коефіцієнт смертності – 16,7‰. Тобто маємо природне скорочення населення 10,4‰. У деяких районах області коефіцієнт смертності перевищує 20‰ (Золочівський, Первомайський, Барвінківський тощо). Головна причина цих явищ – низька народжуваність. Для того, щоб покоління дітей хоча б чисельно замістило покоління батьків, «сто пересічних жінок мають народжувати бодай 213 дітей» [1]. У Харківській області у 2020 р. цей показник становить 97,8 дітей.

За даними Головного управління статистики у Харківській області чисельність постійного населення станом на кінець 2020 р. становила 2618,2 тис. осіб, у т.ч. кількість зайнятих - 1208,5 тис. осіб або 44,2%. Відповідні показники у 2000 р. були на такому рівні: чисельність постійного населення – 2921,8 тис. осіб, кількість зайнятих – 1272,4 тис. осіб, рівень зайнятості – 43,5%. Як бачимо, за 21 рік маємо зменшення чисельності постійного населення області на 303,6 тис. осіб. За обсягами ця втрата населення рівнозначна розмірам трьох районів області – Харківський (чисельність населення 174,8 тис. осіб), Дергачівський (чисельність населення 92,0 тис. осіб), Богодухівський (чисельність населення 37,1 тис. осіб).